

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Ing. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **R. K.**, zast. JUDr. Lubošem Rábem, advokátem, se sídlem Radyňská 479/5, Plzeň, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, za účasti osob zúčastněných na řízení: I) Ž. K., II) A. K., III) V. K., IV) město Sušice, se sídlem nám. Svobody 138, Sušice, V) R. K., a VI) H. K., v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 8. 2016, č. j. 30 A 92/2015 - 108,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Krajský soud v Plzni shora označeným rozsudkem zamítl žalobou, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2015, č. j. RR/1279/15. Tímto rozhodnutím žalovaný částečně změnil a ve zbývajících částech potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Sušice ze dne 13. 1. 2015, zn. 4261/12/VYS/Oud, č. j. 20053/13-3, kterým stavební úřad podle § 129 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), nařídil žalobci jako vlastníku stavby odstranění dočasné stavby „*Dočasné stavební úpravy dvou stávajících garáží na autodílnu - autoopravnu*“ na pozemcích st. p. č. X a X v k. ú. S. n. O.

[2] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností, spojenou s návrhem na přiznání odkladného účinku podle § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[3] Stěžovatel svůj návrh na přiznání odkladného účinku odůvodňuje tím, že předmětnou stavbu využívá k výkonu podnikatelské činnosti, která je jediným zdrojem jeho příjmů. Odstranění předmětné stavby v rozsahu stanoveném správními rozhodnutími by tedy na jeho podnikání mělo likvidační dopad, který by byl navíc spojen s vysokými náklady. V případě odstranění stavby by řízení o kasační stížnosti nemělo pro stěžovatele význam, jelikož jeho provozovna by právně i fakticky zanikla. Výkon rozhodnutí by tak pro stěžovatele znamenal nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku

může vzniknout jiným osobám a přiznání odkladného účinku nebude ani v rozporu s veřejným zájmem.

[4] Žalovaný ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku uvedl, že stěžovatel prokázal, že výkon žalobou napadeného rozhodnutí by pro něj znamenal nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a s přiznáním odkladného účinku proto souhlasí. Osoby zúčastněné na řízení se k návrhu na přiznání odkladného účinku ve lhůtě stanovené soudem nevyjádřily.

[5] Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Přitom přiměřeně užije § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s.

[6] Při rozhodování o odkladném účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud zjišťuje kumulativní splnění zákonných předpokladů (§ 73 odst. 2 s. ř. s.), tj. 1) výraznou disproportionálnost újmy způsobenou stěžovateli v případě, že účinky napadeného rozhodnutí nebudou odloženy, ve vztahu k újmě způsobené jiným osobám, pokud by účinky rozhodnutí odloženy byly, a 2) absenci rozporu s důležitým veřejným zájmem. Důvody možného vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou vždy individuální, závislé pouze na konkrétní situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto stěžovatel, jenž musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí, z jakých konkrétních okolností vznik újmy vyvozuje a uvést její intenzitu. Stěžovatelem uvedená tvrzení musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu (resp. s napadeným správním rozhodnutím) obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Hrozící újma přitom musí být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická a bagatelní.

[7] V posuzovaném případě byly splněny obě uvedené podmínky a Nejvyšší správní soud tak shledal návrh důvodným. Výkon rozhodnutí by měl zásadní dopad na podnikatelskou činnost vykonávanou stěžovatelem, která je výlučným zdrojem jeho příjmů. Zároveň by byl nepochybně spojen s podstatnými finančními náklady, které by stěžovatele zatížily. Žalovaný s přiznáním odkladného účinku vyjádřil souhlas a Nejvyšší správní soud neshledal žádné okolnosti, které by s přiznáním odkladného účinku spojovaly dotčení práv třetích osob nebo rozpor s veřejným zájmem. Již v řízení o žalobě krajský soud usnesením ze dne 13. 11. 2015, č. j. 30 A 92/2015 - 70, odkladný účinek žalobě přiznal.

[8] Protože obě zákonné podmínky pro přiznání odkladného účinku byly splněny, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení. Rozhodnutí o přiznání odkladného účinku zároveň v žádném případě nepředjímá výsledek řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. listopadu 2016

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu